

Anul IV, nr. 85 / 11 - 24 octombrie 2015 – apariție bilunară

DIMITRIOS

Buletin parohial al Bisericii Sf. Dumitru - Poșta Paraclis Universitar

www.sfantuldumitruposta.ro

<https://www.facebook.com/RevistaDimitrios>

revista.dimitrios@yahoo.com

EDITORIAL

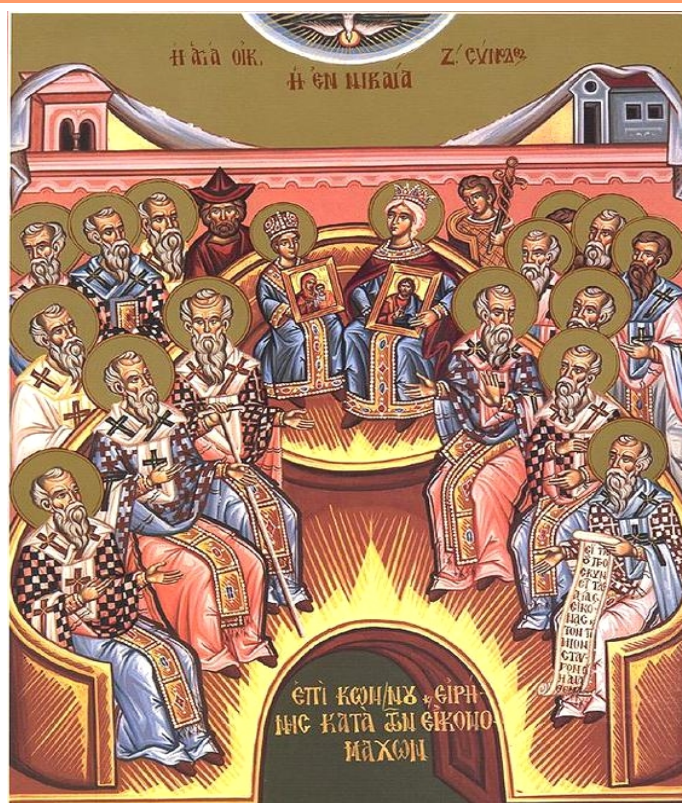
Ferestre spre Dumnezeu

pr. paroh Mihai Gojgar

Mi se pare ingenioasă și practică inventarea acelei bucăți de material de pe bordul mașinii pe care ne putem pune telefonul, fără să riscăm să îl pierdem pe jos din cauza vreunei gropi în asfalt sau al unui viraj luat ca la raliu. I-am spus asta și șoferului alături de care mergeam spre o slujbă de pomenire, remarcând, de asemenea, și evlavia lui: pe acest covoraș aderent, chipul Maicii Domnului îi binecuvânta pe pasageri. Mi-am dat seama că e Maica Domnului, nu pentru că i-aș fi văzut chipul, telefonul acela cât o paletă de ping-pong nu mă lăsa, ci pentru că am alăturat un detaliu de imagine și un fragment de scris de dedesubt. Da, exact ca într-un puzzle, pentru că, trebuie să spun și asta, toată partea din față a mașinii era un fel de puzzle, cu vreo 14 mătănii coborând de la oglinda retrovizoare și cu parbrizul aglomerat cu iconițe de plastic și hârtie, poze cu mănăstiri și punguțe cu pământ, mir și târnoseală, astfel încât, din spate, mi-am creat tabloul unui ochi de sticlă scăpat sfințirii, o gaură de geam prin care șoferul se străduia să ghicească traseul spre cimitir, fără să agațe vreun biciclist sau să plonjăm printr-un arțar din cauza vreunei dale de beton. Prin ochiul acela de sticlă, m-am rugat să ajungem cu bine la destinație și să pot să vă relatez acestea. Toate în legătură cu Duminica de față, a 21-a după Rusalii, în care îi cinștim și pe Sfinții Părinți de la Sinodul VII Ecumenic de la Niceea, din anul 787.

Evenimentul este considerat de unii teologi ultima mare biruință a ortodoxiei împotriva ereziilor, cei 365 de Părinți prezenți fiind cinșiți de Biserică încă din secolul IX ca eroi ai creștinătății, ca unii care au restabilit cultul icoanelor, dar au și întărit hotărârile Sinoadelor precedente. Acum s-a formulat și modul de cinștire a icoanelor: „Împreună cu imaginea cinstitei și de viață făcătoarei cruci, în sfintele biserici ale lui Dumnezeu să se pună și: cinstitele și sfintele icoane, pictate sau lucrate în mozaic, sau făcute din materii potrivite, pe sfintele vase și veșminte, pe ziduri și scânduri, în case și pe drumuri; căci cu cât mai des sunt văzute acestea, prin icoane, cu atât mai mult cei care privesc la ele sunt aduși a-și aminti și a iubi prototipurile [icoanelor] și a le da cuvenita sărutare și cinstita închinare” (Tomosul sinodal).

Ei bine, acum să ne gândim dacă noi aplicăm întocmai aceste rânduieli. Ne ajută icoanele să ne ridicăm gândul

Dionisie din Furna, în "Erminia picturii bizantine", arată reprezentarea canonică a Sinodului al VII-lea Ecumenic: "Casă și deasupra Sfântul Duh, și împăratul Constantin copil mic și mama sa Irina, șezând în jețuri, cu icoane în mâini; alături, episcopi ținând în mâini icoane. Și în mijlocul lor un arhieru scriind: Oricine nu se închină sfintelor icoane și cinstitei Cruci să fie anatema!".

la persoana reprezentată pe ea? Așa spunea Sf. Vasile cel Mare, „cinstirea icoanei se ridică la persoana reprezentată”. Nu, de multe ori nici nu știm ce reprezintă, cine sunt sfinții respectivi sau ce au făcut. Îi avem mereu în fața noastră? Nu, ori este telefonul pe fața lor, ori sunt în spatele ușii de la bucătărie, ori culcați printr-un dulap, neîndurându-ne să dăm găuri în pereții de un alb imaculat care ne creează senzația de spital, dar nu de spital spiritual, ci de antecameră de tratare a fricilor, frustrărilor și răutăților noastre somatizate și nedescifrate, pentru că nu ai ce să descifrezi pe un perete gol, nu?, și nici nu poți primi răspunsuri de la un perete gol, nu?, iar zeul acela african mic din marmură neagră poate fi simpatic pentru tine, dar nu crezi că îi jignește pe cei care înainte de 787 au murit iubind icoanele și dorind să fie ele în fața noastră, nu idoli muți și fără legătură cu viața ta?

(continuare pe pagina 2)

Icoanele îmbogățesc și însuflețesc o casă. Așezați icoanele la loc de cinste. Puneți-vă în casă icoanele ocrotitorilor, ale sfinților familiei! Apoi, nu uitați de hramul familiei, primit la Cununie. Luați-i aproape pe sfinții pe care îi venerați în biserică unde mergeți mereu. În caz că vă voi vizita, va trebui să îi găsească pe Sf. Dimitrie, Sf. Haralambie, Sf. Pantelimon, Sf. Nicanor, Sf. Antipa, Sf. Iuda în altarul dumneavoastră, nu-i așa? Oferiți icoane celor dragi! Dăruțiți și celor care au nume de sfinți mai puțin cunoscuți (pe 11 octombrie este Sf. Zenaida,

iar pe 19 octombrie Sf. Cleopatra).

Sfântul Ioan Gură de Aur vorbea despre egalitatea dintre cuvântul propovăduit și icoană, numind icoana mijloc de aducere aminte și cinstire a sfinților. Să fim atenți cu sfinșitele chipuri și să avem grijă unde le punem și cum le tratăm. Evlavia nu înseamnă kitsch și exces, dragostea nu se traduce prin aglomerare și necunoaștere. Sau, ca să revin la episodul de la început, icoana e fereastră spre Dumnezeu, nu bucată de parbriz sufocată de iconițe prin care ghicesc traficul.

INTERVIE

Nevăzătorii, o viață în lumina sufletului

Iuliana Lazăr

Interviu cu Florentina Pîrjol, 30 de ani

"Pot să traversez strada aceasta cu ochii închiși, vin zilnic pe aici de șase ani" îi spuneam ferm convinsă, de curând, polițistului de la rutieră care m-a oprit pentru că am trecut strada neregulamentară. După ce am scăpat doar cu un avertisment, m-am întrebat dacă aș fi fost în stare să demonstrez ceea ce susțineam: oameni care aproape că te lovesc în graba lor, gropi în asfalt, șoferi care trec în viteză pe roșu sau, în cel mai rău caz, un semafor care nu merge. Cam greu! *"Aș putea, dar mi-e frică să traversez singură!"* îmi mărturisește partenera mea de dialog. Și e normal să îți fie frică, mai ales când ești o persoană nevăzătoare. Când am auzit-o pe Florentina spunând asta, am regretat ceea ce gândisem cu voce tare și am simțit că trebuie să fiu recunoscătoare pentru ceea ce am.

Originară din Roșiorii de Vede, Teleorman, Florentina Pîrjol este o prezență cunoscută pentru cei care vin la Biserica "Sfântul Dumitru Poștă". La Sfânta Liturghie sau la Maslu, Flori, așa cum îi spun toți, ascultă slujba cu capul plecat, încercând, parcă, să vizualizeze cu ochii minții ceea ce aude. Nu își amintește când a văzut ultima dată lumina soarelui. *"Părinții spun că, atunci când eram mică, vedeam. Îmi amintesc și eu că vedeam pe abecedar culorile, animalele... îmi amintesc creioanele colorate, copacii, florile, zăpada... Nu știu de la ce vârstă nu am mai văzut deloc. Explicația medicală a fost aceea că, pe vremea când eram foarte mică, am suferit un șoc puternic - eram în brațele bunicului din partea mamei când acesta a făcut infarct, iar eu am căzut"*. Fără să se plângă, Flori îmi povestește că nu a avut o copilărie obișnuită. A stat mai mult în casă, cu părinții și cu sora ei. A făcut o școală specială, a urmat cursuri liceale în București, dar și o postliceală de asistent balneo-fizio-terapeut. De șapte ani este maseuză și spune că îi place foarte mult ceea ce face pentru că intră în legătură cu diverse categorii de oameni și are ceva de învățat de la fiecare persoană.

Cea mai mare problemă a unor astfel de persoane nu este dizabilitatea în sine, îmi spune Flori, ci mentalitatea celor din jur. *"Nu sunt obișnuiți cu noi, ne integrează foarte greu. De fapt, mai mult ne resping; nu știu cum să se poarte, le este frică de anumite reacții, nu știu la ce să se aștepte. Oamenii nu înțeleg ce înseamnă viața de nevăzător, dar este o viață absolut normală. Facem tot ce fac și ceilalți"*.

Poți, de exemplu, să gătești?

Da, cu peripețiile de rigoare. Lei o cratiță de pe aragaz cu prosopul, acesta ia foc, te sperii, îl arunci în chiuvetă și dai drumul la apă (râde). Merg și în parc, am fost și la munte - pe Negoiu mi s-a părut cel mai greu, am făcut și o cățărare, am încercat să învăț să schiez, merg și la nunți, chiar de curând am fost la una.

Asta înseamnă că îți place și să dansezi?

Da, dar... Există un "dar". Acțiunea în sine nu îmi este familiară, cred că am văzut oameni dansând când eram foarte, foarte mică, dar nu sunt atât de ușor "de mișcat". Mi-am propus să urmez niște cursuri de muzică populară, cred că după aceea va fi mai bine. Însă trebuie să găsesc persoana care să aibă răbdare cu mine. Mă întrebai ce mai fac... Fac curat, dau cu aspiratorul, spăl pe jos...

Mi se pare aproape imposibil ceea ce spui.

Încearcă să faci asta, dar leagă-te la ochi! E foarte greu ca o persoană adultă să își piardă vederea. Când ești copil, accepți mai ușor, te acomodezi altfel. Dar dacă dintr-o dată nu mai vezi, e mai greu. Există frică, teamă, rușine...

Care sunt temerile tale?

Mi-e frică de nou și mi-e teamă de persoane necunoscute.

Ți-e greu să percepi anumite lucruri/activități pentru că nu le-ai văzut niciodată?

Unele, da. De exemplu, chiar dacă am văzut un avion de jucărie și am zburat cu unul adevărat, nu îmi pot imagina cum arată, de fapt.

Unde ai fost cu avionul?

La Paris. Am stat cinci zile, dar mi-a fost suficient. E un oraș frumos, dar mi s-a părut aglomerat.

Cum îți dai seama cum arată un om?

După voce, în primul rând, iar, dacă am ocazia să am contact direct cu el, datorită meseriei mele, prin atingere.

Se spune că frumusețea stă în ochii celui care privește. Cum "vezi" tu frumusețea?

Cred că frumusețea stă în vocea unei persoane.

Ce înseamnă pentru tine "greu"?

De cele mai multe ori, greu înseamnă să vreau să fac ceva și să nu pot, să nu aibă cine să mă ajute. Am momente când mi-e dor să văd, dar atunci îmi amintesc ce mi-a spus Părintele Teofil: "E mai bine așa!". Am avut și momente când m-am simțit nedreptățită, dar apoi mi-am dat seama că Dumnezeu ne dă atât cât putem duce.

Ce crezi că ar trebui să vedem noi, văzători?
Suntem atât de preocupați de lucrurile lumești, încât, de multe ori, nu observăm ceea ce se întâmplă în jurul nostru.

Toți trăim într-un stres permanent, dar cred că persoanele care văd, văd doar la exterior, percepția vizuală e cea mai importantă pentru ei. În schimb, noi, nevăzători, analizăm mai mult sufletul omului. I-aș sfătui pe cei care văd să fie mai atenți la cei din jur și să nu ne mai privească cu nepăsare. Din cauza problemelor, suntem puțin indiferenți cu ceilalți. Poate și mie mi s-a întâmplat.

Ce activități ai în timpul liber?

Mă plimb, îmi place să ascult muzică, citesc atunci când am timp...

În braille?

Nu neapărat, tehnologia a avansat și există programe

de voce pe care le poți instala pe calculator.

Poți să îmi spui cu ce ești îmbrăcată astăzi?

Da, am o bluză mov cu eșarfă și pantaloni maron. Mă străduiesc să le și asortez, dar câteodată greșesc, iar prietenul meu îmi atrage atenția.

Ce crezi că te-a învățat pe tine nevederea trupescă?

M-a învățat să mă pot adapta, atât la oameni, cât și la situații.

Ce ai vrea să faci în viitor?

Aș vrea să locuiesc într-un oraș mic și liniștit, să mă căsătoresc și să am un copil.

Flori este una dintre cele peste 100.000 de persoane nevăzătoare din România - o fată caldă, cu mult bun-simț și cu un optimism care, unora, le-ar trezi invidie. Pentru cei ca ea, care demonstrează în fiecare moment că lipsa vederii nu reprezintă o barieră pentru integrarea în societate și realizarea pe plan individual, social și profesional, Organizația Europeană pentru Bunăstarea Nevăzătorilor a instituit, încă din 1993, Ziua Internațională a Nevăzătorilor sau Ziua Bastonului Alb. Ziua este marcată în fiecare an, în data de 15 octombrie.

Provocare pentru cititorii paginii de facebook

Teodora Poptean

Am urmărit, în ultimele luni, cu mare atenție, care este informația pe care o cauți. Am văzut cum citești și câtă atenție acorzi fiecărui tip de mesaj. Pentru că tu, așa cum te vedem noi cei care scriem în fiecare zi pentru tine, aștepti o schimbare în bine care să dureze; evaluezi evenimentele prin prisma valorilor tale pe care, de cele mai multe ori, nu le regăsești acolo unde le cauți; ai păstrat speranța că va veni o vreme așa cum o aștepti și, până atunci, cauți și găsești motive să te simți implicat. Pentru tine lansăm o provocare: să fii acel cititor alături de care vom crește, care contează, care își asumă o misiune. Te invităm să construim împreună acest loc, în care să-ți placă să fii - cu pasiune, curajul de a greși, dar și cu toleranță și înțelegere. Te invităm să împărtășești cu prietenii tăi ceea ce citești pe pagina de facebook *Revista Dimitrios*, distribuind către ei postările noastre. Fără rezerve și prejudecăți. Să nu uiți de cei care au nevoie de o comunitate, de o biserică, de un duhovnic și nu au avut curajul să plece singuri în căutarea lor.

Redacția *Dimitrios* invită pe cei care doresc să fie colaboratori ocazionali sau permanenți ai buletinului parohial, să trimită, pe adresa de email, câteva rânduri în care să descrie experiența sau ceea ce îi motivează în scrierea de articole. Vă așteptăm cu drag în *rândurile* noastre!

Sărbătoarea Sf. Mare Mucenic Dimitrie

Octombrie înseamnă pentru biserica noastră luna hramului istoric, Sf. Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de mir. Programul liturgic va fi cel tradițional: duminică, 25 octombrie, de la ora 18, vom săvârși Vecernia cu Litie, iar apoi vom face procesiune cu sfintele moaște în jurul bisericii. Luni, 26 octombrie, de la ora 8, Utrenia, Sf. Liturghie și Parastas pentru ctitorii bisericii. Cei care doresc să contribuie la buna-organizare a hramului sunt invitați să lase donația lor la pangar, doamnei de la lumânări, cu un pomelnic pe care să îl citim în ziua sărbătorii. Vă așteptăm cu bucurie!

Serile catehetice

Serile catehetice au repornit la drum. Am așteptat să vină toți studenții în București și luni, 5 octombrie, de la ora 19, am avut prima întâlnire. Am discutat despre migrație, un fenomen actual și care ridică multe semne de întrebare. Invitații noștri și toți cei aproximativ 50 de oameni prezenți au creat o atmosferă plăcută unde s-au generat răspunsuri folositoare. Luni, 12 octombrie, invitatul nostru va fi domnul profesor Victor Marola, de la Facultatea de Teologie ortodoxă din București. Alături de el vom aborda tema Metodele didactice ale Mântuitorului Hristos, pentru a încerca să vedem cum îi învăța Domnul pe cei din jurul Său, ce mijloace avea la dispoziție, ce rezultate și cum le putem aplica și noi. Reamintim, Serile catehetice se desfășoară în fiecare luni, de la ora 19.

PROGRAM LITURGIC 11 - 24 OCTOMBRIE

- 11 octombrie, 8.00 – Utrenia și Sf. Liturghie;
- 12 octombrie, 17.00 – Program de spovedanie;
19.00 – Seara catehetică;
- 13 octombrie, 6.00 – Sf. Liturghie;
18.00 – Vecernie;
- 14 octombrie (Sf. Cuv. Parascheva), 8.00 – Utrenia și Sf. Liturghie;
18.00 – Sf. Maslu;
- 16 octombrie, 18.00 – Acatistul Sf. Parascheva;
- 17 octombrie, 10.00 – Parastase (dacă sunt anunțate din timp);
- 18 octombrie, 8.00 – Utrenia și Sf. Liturghie;
- 19 octombrie, 17.00 – Program de spovedanie;
19.00 – Seara catehetică;
- 20 octombrie, 6.00 – Sf. Liturghie;
- 21 octombrie, 8.00 – Sf. Maslu;
- 23 octombrie, 18.00 - Acatistul Sf. Mare Mucenic Dimitrie;
- 24 octombrie, 10.00 – Parastase (dacă sunt anunțate din timp).

Biserica este deschisă zilnic între orele 8.30 - 20.30

Mihai Viteazu și o victorie incredibilă – Călugăreni 1595

Anton Dorneanu

Pentru cucerirea liniei Dunării, intrată sub stăpânirea lui Mihai din primele luni ale anului 1595, oastea otomană se pregătea de luptă. Turcii au încercat să treacă fluviul. Primele tentative au eșuat. Mai multe unități de munteni, moldoveni și cazaci au făcut incursiuni pe malul Dunării, pustiind Nicopole. Insuccesele l-au determinat pe sultan să încredințeze comanda trupelor bătrânului vizir Sinan-Pașa, care, între 14 și 17 august 1595, a trecut Dunărea la Giurgiu. Pregătind lovitura decisivă, Mihai, cu 15 000 de oameni, ajutat și de o oaste din Transilvania, condusă de Albert Kiraly, a ales locul favorabil de luptă la Călugăreni, pe apa Neajlovului. Folosind cu pricepere terenul (râul, mlaștina, zona păduroasă), la 23 august 1595 Mihai a reputat, și datorită exemplului personal, o mare victorie.

Armata otomană retrasă spre Giurgiu se reorganizează. Domnul, pentru a evita o nouă luptă, se îndreaptă spre munți, așteptând ajutor de la Sigismund Báthory. Între timp, Sinan-Pașa a ocupat orașul la București, începând organizarea țării în pașalâc. Încercarea de organizare a pașalâcului a provocat o categorică opoziție a tuturor forțelor sociale și mai cu seamă a maselor țărănești.

În luna septembrie 1595, douăzeci de mii de ostași trimiși de Sigismund, împreună cu un contingent de artileriști toșcani, se unesc cu oastea refăcută a lui Mihai. Ei eliberează Târgoviștea și-i urmăresc pe otomani. Ajunsă la Giurgiu, o mare parte din oastea otomană și-a găsit moartea în Dunăre. Aici, trupele unite ale Țării Românești, Transilvaniei și Moldovei au zdrobit trupele otomane, care încercau să treacă Dunărea pe un pod de vase, au ocupat, Giurgiu obținând o strălucită victorie la 20 octombrie 1595. Această izbândă a însemnat asigurarea independenței Țării Românești. Victoria a dovedit că unirea eforturilor Țărilor Române este cheia succesului militar și temeiul păstrării neatârării.

Întreaga creștinătate balcanică l-a privit ca pe un eliberator, iar după moartea sa, în hârtiile găsite sub pernă, s-a aflat o scrisoare în care acești creștini îl numeau „Steaua lor răsăriteană”.

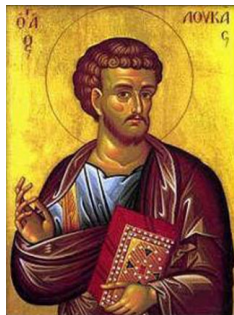

**STEAUUL VALAHIEI
(CCA. 1593-1611)**

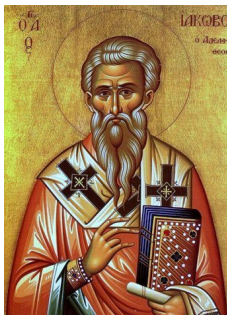
Onomastici în perioada următoare

Sf. Parascheva
de la Iași
14 octombrie

Sf. Evanghelist
Luca
18 octombrie

Sf. Apostol
Iacob
23 octombrie

La mulți ani sărbătoriiților!

FILANTROPIE LA BISERICA "SFÂNTUL DUMITRU POȘTĂ"

Iuliana Lazăr

"Tu însă, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta, ca milostenia ta să fie întru-ascuns și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti ție" (Matei 6, 2-4)

Grijile de fiecare zi și problemele cu care ne confruntăm fiecare dintre noi ne fac, de multe ori, să așteptăm sărbătorile pentru a face o faptă bună. În parohia noastră au existat, însă, întotdeauna oameni atenți la nevoile celor din jur care, nu doar că au sprijinit activitățile bisericii, ci ne-au rugat să mijlocim pentru ajutorarea unor persoane defavorizate. Cei mai mulți nu vor să facă o știre din faptele lor, însă credem că un astfel de gest poate fi exemplu pentru ceilalți. Recent, o familie a făcut o donație generoasă constând în haine noi, atât pentru femei, cât și pentru bărbați. Mare parte dintre acestea au ajuns deja la cei neajutorați, urmând să finalizăm distribuția lor în cel mai scurt timp. Le mulțumim celor doi binefăcători care au înțeles, așa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, că "milostenia n-a fost lăsată pentru cei ce primesc, ci pentru cei ce dăruiesc. Datul e pământesc, răsplata cerească!".

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 – LEI
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

Biserica Sf. Dumitru - Poștă
Paraclis universitar

Str. Franceză Nr. 1 Sector 3,
București

0727 394 631

Redacția:

Pr. Mihai Gojgar - coordonator
Teodora Popțean - redactor șef
Emanuel Tudor - grafică
Silviu-Constantin Nedelcu -
secretar de redacție
Mihaela Iancu - distribuție
ISSN 2393 – 4859
ISSN-L 2393 – 4859

Tipar realizat la

www.pimcopy.com

Email:
pimcopy@yahoo.com

Adresa:
B-dul Regina Elisabeta,
Nr. 28
Sector 5, București
Tel. 0758971001